

RETRATS DEL NATURAL
GAY MERCADER
PRODUCTOR MUSICAL

(113)

DAVID BORRAT

Gay i la música infinita

TONI VALL
GIRONA

“**V**ols veure una cosa al·lucinant?”, i em posa en DVD una actuació en blanc i negre del James Brown del 1964. Canta *Night train* i es mou amb un ritme endimoniat, belluga tot el cos compulsivament, com si estigués posseït per les forces tel·lúriques de la música. El so està a tot drap i el Gay em va comentant la jugada a crits, entusiasmat pel que estem veient. Em costa escoltar-lo però intueixo el que diu, tot admiració i passió desfermada. “*Are you ready for the night train? Are you ready for the night train? Are you ready for the night train?*”, repeteix Brown sense parar ni un segon el seu recital de geni. I el Gay manté els ulls clavats a la pantalla, vibra i gaudeix escoltant música i parlant sobre ella des de dins, emocionat de veritat, colpit com la primera vegada. Atribuir “primera vegada” al Gay Mercader és remuntar-se quaranta-cinc anys en el temps i perdre’s automàticament en una immensitat sideral de concerts, coneixences memorables, amistats duradores i tota mena d’aventures, tant terrenals com poètiques. Històries d’amor, nits excessives, divinitats sobre l’escenari en flames. I ell ho

ha testimoniats tot en primera persona. The Police, The Cure, Roxy Music, Bob Dylan, Neil Young, Kiss, Joan Baez, Leonard Cohen, Elton John, Elvis Costello, Deep Purple, Queen, The Clash, Genesis, Michael Jackson, Bruce Springsteen, Lou Reed, Supertramp, Bob Marley, Aerosmith, AC/DC, Patti Smith, Santana... Els ha fet venir a tots. També als Rolling Stones, esclar, però ells són especials a la llista. Els amics mereixen un tracte a part. El promotor musical més important de tots és història viva de la cultura moderna i seria bonic si algun dia ho expliqués tot. Avui, però, més que anècdotes sobre concerts i personalitats curioses que ha conegut m’agradaria saber més coses sobre ell i els seus mons, sobre la personalitat d’un tipus solitari i seductor, un home d’èxit que viu la seva quasi jubilació amb la mateixa íntima intensitat de sempre. No sap fer-ho d’una altra manera.

El Gay m’ha convidat a casa seva, perduda al mig del camp a uns vint quilòmetres de Girona. L’acompanyen gallines, cavalls i gossos, unes quantes hectàrees i molta pau. Ja fa anys que s’hi va retirar, hi ha trobat el refugi ideal, lluny de l’enrenou de les ciutats, del soroll que l’ha acompanyat durant tant de temps i del qual tenia unes ganes terribles d’allunyar-se. M’encanta que tingui sobre la taula el DVD d’*Umberto D.*, obra mestra del seu oncle Vittorio de Sica,

Tranquil
Retirat al camp prop de Girona, viu lluny de l’enrenou de les ciutats

Lliure
Explica que va aprendre de seguida que no volia estar sotmès a jerarquies

un film commovedor com pocs, manifest humanista sobre la vellesa i la dignitat humana. D’aquesta categoria són els seus influxos i referents directes. De jove va viure a Roma i estudiava a París durant el Maig del 68. Me’n mostra una prova irrefutable: les seves llibretes d’apunts de filosofia, datades, en efecte, el 1968. “Això no ho he ensenyat mai a ningú!” Estan escrites en francès i parlen de psicoanàlisi, de Freud, de l’home i el seu destí, de plaer, dolor, joia i felicitat.

Amic dels Rolling Stones

Hi ha fotos a les parets amb amics de sempre, amb les dones que ha estimat i els viatges que guarda més al fons de la memòria. Com el que va fer a Kènia amb el seu íntim Pepe Rubianes: “Ja no viatjo, però si el Pepe estigués viu viatjaria amb ell”. Li pregunto per què li agrada tant la música i no m’ho sap explicar amb exactitud, però rememora els discos que li comprava el seu pare, les discoteques *pijas* de París on es ballava molt i bé i on sonaven inspiradores melodies. Em posa un CD de The Spencer Davis Group i sona *I’m a man* perquè la pregunta que li he fet quedi ben resposta.

Li van posar Lluís Jordi però de seguida va ser el Gay perquè va ser el que va aprendre a dir fins i tot abans que “papa”. De petit ja era un indomable a qui costava quedar-se quiet i feien fora dels col·legis. Sempre ha anat a la seva, intentant no arruïnar-

se gaire i que no l’abandonin les dones. Però les dues coses li han passat diverses vegades. Si alguna cosa va aprendre de seguida va ser que no volia tenir caps ni estar sotmès a jerarquies. Haver de besar l’anell cardinalici el dia de la confirmació el va ofendre profundament. Va començar a exercir als vint-i-dos anys i no ha parat mai. Fa poc va sortir de la seva semiretirada per organitzar uns triomfants concerts d’AC/DC. “El meu passat em cansa”, afirma mentre rebusca algun altre disc per fer-me escoltar. Sap que ha viscut sempre del talent dels altres i el seu secret ha sigut sempre saber-lo detectar. I ha fet bons amics pel camí. M’ensenya un mail recent de la Patti, la dona de Keith Richards, de part dels dos: “Gràcies per ser sempre tan generós i dolç”, li diuen.

Estaria bé que algun dia escrivís les memòries però no crec que ho faci. Potser n’hi hauria prou amb un llibre amb tots els cartells dels concerts que ha organitzat. Seria l’hòstia! Ha fet ràdio musical, una revista i dues botigues de discos mítiques –Gay & Company–, viu al camp i quan es lleva només veu verd i blau. Abans de marxar m’ensenya una carta que va escriure a la seva àvia quan tenia vint-i-quatre anys i una petita crisi existencial: “El teu miracle te’l fas tu, no el teu veí”, li deia. Més raó que un sant. Un sant rocker, per descomptat. —